

ת"פ 6892/05/19 - מדינת ישראל נגד פלונית

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 6892-05-19 מדינת ישראל נ' פלונית

לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר
המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד לילי קצב
נגד
הנאשמת פלונית
ע"י ב"כ עו"ד סנדי ליפשיץ

גזר דין

רקע

1. הנאשמת הודתה והורשעה בכתב אישום מתוקן, בעבירת איומים - לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**") ובעבירת היזק לרכוש במזיד - לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, לנאשמת ולמתלון בת משותפת. ביום 25.9.2018, בעת שהנאשמת התגוררה באופן זמני בבית המתלון, בעת ויכוח ביניהם במהלכו דרשה מהמתלון שיראה לה את מכשיר הטלפון הנייד שלו, איימה עליו הנאשמת בכך שאמרה לו כי תהרוג אותו, תדקור אותו בלבו, תרצח אותו ותוציא לו עין. בהמשך, נטלה הנאשמת שתי סכינים בידה ואיימה בפגיעה במתלון בכך שהתקרבה אליו עם הסכינים ואמרה לו שתרחצ אותו ושתפגע בו, תוך שהמתלון מפציר בה להניח את הסכין. בשלב זה, הכתה הנאשמת במסך הטלפון של המתלון באמצעות סכין שאחזה בידה ושברה את המסך. לאחר כ- 40 דקות במהלכן איימה על המתלון בעודה אוחזת בסכינים, נרגעה הנאשמת, הניחה את הסכינים ואפשרה למתלון לצאת מהמקום.

2. בהתאם להסכמה דיונית בין הצדדים, התבקש שרות המבחן לערוך תסקיר בעניינה של הנאשמת.

תסקירי שירות המבחן

3. במשך כשנתיים לאחר הפנית הנאשמת לשרות המבחן, נדחו הדיונים מעת לעת לשם קבלת תסקירים ולצורך בחינת השתלבותה בהליך טיפולי. שרות המבחן ערך מספר תסקירים אשר עיקרם יפורט להלן בתמצית:

הנאשמת גדלה במסגרת משפחתית מורכבת, והתמודדה עם קשיים שונים. בהיותה בת 18 הכירה את המתלון המבוגר ממנה בכ-20 שנים, עברה להתגורר איתו, הרתה לו, ולאחר לידת בתם התגוררו בבית אמו. מערכת היחסים עם המתלון התאפיינה בתלותיות כלפיו, לצד חוסר אמון, קנאה והתפרצויות זעם מצד הנאשמת. לאחר ביצוע עבירת אלימות קודמת על ידי הנאשמת כנגד המתלון, וסכסוך ממושך לגבי שאלת המשמורת על בתם המשותפת,

הוחלט על ידי בית המשפט לענייני משפחה כי המתלונן יהיה ההורה המשמורן. שרות המבחן תיאר קשר טיפולי קודם עם הנאשמת בעקבות ביצוע עבירות איומים ותקיפה על ידה בשנת 2016 ובשנת 2017, שם עלה הרושם כי לנאשמת דפוסים אימפולסיביים וחוסר יציבות רגשית עם נטייה להתפרצויות כעס. במסגרת אותו הליך הוטל על הנאשמת צו מבחן והיא השתלבה במרכז למניעת אלימות במשפחה, שם טופלה במשך מספר חודשים עד שהפסיקה מיוזמתה את הטיפול.

המתלונן תיאר בפני שרות המבחן כי במהלך ביצוע העבירה חש חשש ממשי לחייו, אך מאז היחסים ביניהם נרגעו והם נפגשים על רקע הטיפול בבתם. לצד זאת, תיאר שני מקרים בהם נהגה הנאשמת באופן לא מווסת בנוכחות בתם ואף איימה עליו בנוכחותה, אך הוא חשש להגיש תלונות נוספות על מנת שלא לפגוע בה.

שרות המבחן התרשם כי לנאשמת קשיים רגשיים המתבטאים בהתנהגות אמפולסיבית ובהתפרצויות זעם כאשר דרישותיה אינן נענות, וכן היא סובלת מקושי בוויסות רגשי של דחפיה. לפיכך, הופנתה לטיפול במרכז למניעת אלימות במשפחה. לאחר קשיים בתחילת שילובה בטיפול, הצליחה הנאשמת להשתלב במסגרת של טיפול הורי וכן טיפול במרכז לשלום המשפחה. עם חלוף הזמן, התחזק הקשר הטיפולי, ושרות המבחן התרשם משיפור במצבה של הנאשמת נוכח השתלבותה בטיפול, בתעסוקה וכן קשר ומעקב פסיכיאטרי. הערכה פסיכיאטרית העלתה כי הנאשמת לעיתים מאבדת ויסות ושליטה התנהגותית, אך ללא עדות למסוכנות. בשלב זה, הנאשמת הביעה חשש מנטילת תרופות פסיכיאטריות במסגרת הטיפול שהומלץ לה. המתלונן עדכן אף הוא כי חל שיפור ביכולת הנאשמת להימנע מויכוחים סוערים, אולם ציין כי לעתים היא עדיין מגיבה באופן תוקפני, בלתי מווסת ואף מאיים.

שרות המבחן המליץ להימנע מהטלת עונש מאסר, בפועל או בעבודות שירות, על מנת לאפשר לנאשמת להפנות את כוחותיה להליך הטיפולי וזאת לשם הפחתת רמת הסיכון בעניינה. לפיכך, המליץ שרות המבחן על הטלת צו מבחן למשך שנה ומאסר על תנאי.

4. לאחר שנשמעו טיעונים לעונש, התבקש הממונה על עבודות השרות לערוך חוות דעת לגבי הנאשמת. לאחר מספר דחיות בשל אי התייצבות הנאשמת לראיון וכן התייצבות ללא האישורים הרפואיים הנדרשים, נמצאה הנאשמת מתאימה לריצוי עבודות שרות.

ראיות לעונש

5. בן זוגה הנוכחי של הנאשמת העיד כי הם בני זוג במשך כשנתיים, במהלכם הנאשמת עובדת בעבודות הבית ובגידול בנותיו מנישואיו הקודמים, באופן בו הם חיים כמשפחה. בנוסף, העיד כי האירוע של כתב האישום אינו קל להם, ומשפיע על חייהם ועל בנותיו.

6. ב"כ המאשימה הגישה גיליון רישום פלילי של הנאשמת, צילום של שתי הסכנים באמצעותן איימה על המתלונן, צילום של מכשיר הטלפון שניזוק וקבלה בגין הנזק שנגרם. בנוסף, צירפה פסיקה לענין העונש.

ב"כ הנאשמת הגישה תלוש משכורת של הנאשמת וכן פסיקה לביסוס טיעוניה לעונש.

תמצית טיעוני הצדדים

7. ב"כ המאשימהעמדה על הערכים המוגנים ועל כך שמידת הפגיעה בהם נמצאת ברף הגבוה לנוכח העובדה שמדובר באיומים באמצעות סכין. בנסיבות אלה עתרה לקביעת מתחם ענישה הנע בין 8 ל- 20 חודשי מאסר. לטענת ב"כ המאשימה, יש לתת את הדעת לחומרה יתירה לאור העובדה שהמתלון נאלץ לשהות בתוך הבית בזמן שהנאשמת איימה עליו באמצעות שתי סכנים וכן לכך שהנאשמת ביצעה את העבירה חודשיים בלבד לאחר שהוטל עליה צו מבחן. בנוסף, היפנתה לתסקירים שהתקבלו לגבי הנאשמת אשר עמדו על דפוסיה האימפולסיבים והתוקפנים, והקושי שלה לעמוד בטיפול לאורך זמן. לצד זאת, טענה ב"כ המאשימה כי יש להתחשב בקבלת האחריות ובהבעת החרטה של הנאשמת וכן בהתקדמות ובשיפור ביחסה לצורך הטיפול, הפנמת בעיותיה והצורך בשיקום. לפיכך, עתרה למקם את הנאשמת ברף הנמוך של המתחם אך לא לסטות ממנו. בנוסף, עתרה למאסר על תנאי, התחייבות וצו מבחן.

8. ב"כ הנאשמת טענה כי מתחם הענישה בנסיבות המקרה מתחיל במאסר קצר מאד שירוצה בעבודות שרות. בטיעוניה, הדגישה כי מאז המקרה חלפו למעלה מארבע שנים וחצי בהם לא נפתחו לנאשמת תיקים נוספים וכי גם העבירה הקודמת קשורה לאותו מתלון על רקע משבר במערכת היחסים הסוערת שביניהם. לטענתה, הנאשמת והמתלון נמצאים היום במערכת יחסים תקינה וטובה. בנוסף, לנאשמת יש בן זוג חדש מזה תקופה ארוכה, עימו היא מתגוררת ואף השתלבה בעבודה. ב"כ הנאשמת שבה וציינה כי הנאשמת היא אישה נורמטיבית אשר לקחה אחריות על מעשיה, חסכה מזמנו של בית המשפט, ונרתמה לטיפול מזה תקופה ארוכה. בנסיבות אלה, טענה כי יש לאמץ את המלצת שרות המבחן ולסטות מהמתחם בשל שיקולי שיקום הנאשמת.

הנאשמת בעצמה, הביעה חרטה רבה על מעשיה וציינה את השינוי שחל היום, גם במערכת היחסים ובתקשורת בינה לבין המתלון וגם בחייה האישיים - בעבודה, חייה עם בן זוג, וטיפול בו היא נמצאת.

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

9. אדם המאיים על אדם אחר, פוגע בזכות כל אדם לבטחון אישי ולשלווה הנפש. אמנם, המחוקק לא החמיר ביחס לביצוע עבירת איומים כלפי בן זוג, אולם הרציונל אשר עמד בבסיס החמרת הענישה בגין עבירות אלימות פיזית כנגד בן זוג, חל אף ביחס לעבירת איומים. ביצוע עבירה זו במסגרת התא המשפחתי המצומצם, האמור לשמש מקום בטוח ומשענת מסייעת, מערער באופן משמעותי את תחושת הבטחון האישי. משנה חומרה יש לראות בנסיבות בהן עבירת האיומים בוצעה באמצעות כלי תקיפה כגון סכין, נסיבות המקימות פוטנציאל נזק קשה ולפיכך אף פוגעות בצורה קשה בערכים המוגנים. שילוב נתונים אלה מציב פגיעה משמעותית בערכים המוגנים.

בחינת פסקי הדין אליהם היפנו הצדדים, מעלה כי מדובר בנסיבות שונות מנסיבותיו של המקרה הנדון: בעוד הפסיקה המחמירה אליה היפנתה ב"כ המאשימה עסקה במקרים שעירבו אף סחיטה באיומים, או איומים על רקע עסקי שנועדו להשיג תשלום, ב"כ הנאשם צירפה מקרים בהם נסיבות קלות יותר כגון איום הנאשמת בפגיעה בעצמה או מקרה אשר הסתיים בהסדר טיעון. אפנה לכך שהצדדים למעשה אינם חלוקים לגבי סוג הענישה התוחם

את מתחם העונש ההולם, אלא ביחס לתקופה העומדת בבסיס הרף הנמוך והגבוה.

יש להדגיש כי מדיניות הענישה מהווה אך את אחד המרכיבים בהם מסתייע בית המשפט לקביעת מתחם ענישה, אך יש לתת משקל משמעותי לנסיבותיו של כל מקרה ומקרה המשפיעות על מידת הפגיעה בערכים המוגנים, במיוחד כשמדובר בסוג עבירה לה מנעד רחב ביותר של נסיבות (ע"פ 6390/20 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פסקה 9 (10.2.2021)).

בחינת נסיבות המקרה הנדון מעלה כי הנאשמת לא היססה לאיים על המתלונן באמצעות שתי סכינים במשך פרק זמן ממושך וחריג של כ- 40 דקות ולהשמיע כנגדו איומים קשים כי תהרוג אותו, תדקור אותו בלבו ואף ש"תוציא" לו עין. ניתן להתרשם מצילום הסכינים כי מדובר בסכינים אימתניות ומעוררות אימה בנסיבות. בנוסף, הנאשמת נקטה באלימות פיזית כאשר שברה את מכשיר הטלפון של המתלונן באמצעות אחת הסכינים. בנסיבות אלה מדובר באיומים בהם יש לראות חומרה משמעותית, כאשר פוטנציאל הנזק הוא ממשי וכך אף מידת הפגיעה בערכים המוגנים.

לפיכך, לאחר ששקלתי את נסיבות המקרה, את מידת הפגיעה בערכים המוגנים, וכן את הפסיקה הנוהגת, אני קובע כי מתחם העונש ההולם באירוע זה נע בין ארבעה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות ועד למאסר בפועל למשך 15 חודשים, זאת לצד ענישה נלווית.

שיקולי שיקום

10. ב"כ הנאשמת עתרה לסטייה ממתחם הענישה בשל שיקולי שיקום, בהתאם להמלצת שרות המבחן. מדובר בסוגיה אותה יש לבחון בצורה זהירה, תוך בחינה מדוקדקת של ההליך השיקומי והשינוי שעברה הנאשמת, ולסטות ממתחם הענישה רק במקרים נדירים ומובהקים המצדיקים זאת:

"נקבע לא אחת כי יש לנקוט בזהירות בכל הנוגע לסטייה ממתחם הענישה בשל שיקולי שיקום, ולבחון כל מקרה על נסיבותיו. בתוך כך, נקבע כי יש לבחון, בין היתר, האם השינוי שעבר הנאשם נותן אותותיו במישורים השונים של חייו, ובפרט בדרך החשיבה המעוותת אשר הובילה אותו לביצוע העבירות...כן נקבע, כי יש לבחון באיזה שלב של ההליך השיקומי מצוי הנאשם, ולסטות ממתחם הענישה ההולם רק במקרים נדירים שבהם קיימים סיכויי שיקום מובהקים המצדיקים, בבחינת יוצא מן הכלל, לסטות ממתחם הענישה ההולם"

(ע"פ 1229/19 **יפתח סלומינסקי נ' מדינת ישראל**, פסקה 13 (1.7.2019)).

בנסיבות המקרה, הנאשמת השתלבה בהליך טיפולי בחודש יוני 2021, במסגרת מרכז לשלום המשפחה, כאשר בתחילתו התקשתה להשתלב וזאת תוך היעדרויות רבות. בהמשך, הגיעה הנאשמת לטיפול בקביעות, ואף עלה רושם כי היא עושה שימוש במסגרת הטיפולית לרכישת כלים לוויסות עצמי, לזיהוי מצבי סיכון ולריסון עצמי. לצד זאת, שרות המבחן פירט קשיים שהתעוררו במהלך הקשר הטיפולי, דוגמת ניתוק הקשר מצד הנאשמת של מפגשי הדרכה הורית עד לחודש מרץ 2022. בנוסף, ציין שרות המבחן את דברי המתלונן לפיו ניכר שהטיפול מסייע

לנאשמת בהבנת הפגיעה בבתם המשותפת כשהנאשמת מתנהלת באלימות בנוכחותה, אולם שיתף עוד כי לעיתים הנאשמת מגיבה באופן תוקפני, דורשני, בלתי מווסת ואף מאיים. שרות המבחן הוסיף כי העבירה בוצעה בעת שהנאשמת היתה בתקופת מבחן במסגרת הליך קודם. כפי שניתן להתרשם מפסק הדין שניתן בעניינה בהליך הקודם, אך כחודשיים בטרם ביצעה את העבירות בהן הורשעה כעת, אותו הליך הסתיים ללא הרשעה לאחר הליך טיפולי שפורט במספר תסקירים חיוביים.

לפיכך, אין מדובר במקרה הנכנס בגדר אותם "מקרים נדירים שבהם קיימים סיכויי שיקום מובהקים המצדיקים, בבחינת יוצא מן הכלל, לסטות ממתחם הענישה ההולם".

עוד יש להדגיש, כי אף במקרה העונה על היסודות הנדרשים לסטיה לקולה ממתחם העונש ההולם, מדובר בסוגיה המצויה בשיקול דעת בית המשפט, כאשר שיקול השיקום אינו השיקול היחיד שיש להתחשב בו בעת גזירת העונש:

"הקלה בעונשו של נאשם בשל שיקולי שיקום מהווה חריג לכלל העומד ביסוד תיקון 113 לחוק העונשין, שעל פיו 'העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו'"

(ע"פ 6637/17 אליזבת קרנדל נ' מדינת ישראל, פסקה 12 לחוות דעת כב' השופט אלרון (18.4.2018). ראו עוד: ע"פ 671/19 דוד חיים אבוטבול נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (7.10.2019)).

אין ספק כי יש לתת לשיקולי שיקום משקל משמעותי במסגרת שיקולי הענישה. לצד זאת, לא ניתן להקל בחשיבות עקרון ההלימה המנחה וכן בשיקול הרתעת הרבים, המקבלים משנה תוקף לנוכח נסיבות המקרה של איומים קשים כנגד בן זוג תוך שימוש בסכינים. נסיבות מקרה זה מבססות צורך בענישה ממשית וקונקרטית שאינה סוטה ממתחם הענישה.

באשר להמלצת שרות המבחן, מדובר בהמלצה לה משקל משמעותי אולם אין בה כדי לחייב את בית המשפט הבוחן שיקולים רחבים נוספים מעבר לשיקולים אותם בוחן שירות המבחן.

מיקום הנאשמת בתוך המתחם

11. הנאשמת, ילידת 1994, לחובתה רישום ללא הרשעה בגין שני אישומים בהם עבירות תקיפת בן זוג ואיומים, אשר בוצעו כנגד אותו מתלונן. בנוסף, המעשה בוצע כחודשיים בלבד לאחר פסק הדין. לצד זאת, יש להתחשב בקבלת האחריות על ידי הנאשמת למעשיה, אשר באה לידי ביטוי בהודאתה, באמור בתסקירי שרות המבחן וכן בטיעוניה לעונש. בנוסף יש להתחשב בהתרשמות שרות המבחן משיפור במצב הנאשמת ומהפחתת רמת הסיכון בעניינה ככל שתמשיך בהליך הטיפול, אשר מוצאת ביסוס בכך שלא נפתחו תיקים חדשים כנגד הנאשמת מאז ביצוע העבירה ועד היום, פרק זמן של למעלה מארבע שנים. עוד אני מוצא להתחשב בנסיבות חייה המורכבות, בעובדה שהנאשמת עדיין מצויה בעיצומה של דרך טיפולית אותה עליה להמשיך, ובמאמציה בקיום יחסים תקינים עם המתלונן ועם בתה.

בנסיבות כוללות אלה, יש למקם את הנאשמת ברף הנמוך של מתחם הענישה.

לפיכך, החלטתי להטיל על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. 4 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שרות, זאת בהתאם למפורט בחוות דעת הממונה.

בית המשפט מבהיר לנאשמת כי ככל שלא תעמוד בתנאי ריצוי עבודות השרות, עלול הדבר להביא לנשיאת יתרת העונש במאסר בפועל.

ב. 3 חודשי מאסר אותם לא תרצה אלא אם תעבור תוך שלוש שנים עבירת אלימות מכל סוג, לרבות איומים.

ג. צו מבחן למשך שנה. ככל שהנאשמת לא תעמוד בתנאי צו המבחן, יתחדש הדיון בעניינה ויתכן כי יגזר עונש נוסף.

ניתן צו להשמדת הסכינים.

המזכירות תעביר העתק גזר הדין לממונה על עבודות השרות ולשרות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל-אביב בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ט' אדר תשפ"ג, 02 מרץ 2023, במעמד הצדדים.

ניתן היום, ט' אדר תשפ"ג, 02 מרץ 2023, בהעדר הצדדים.

חתימה